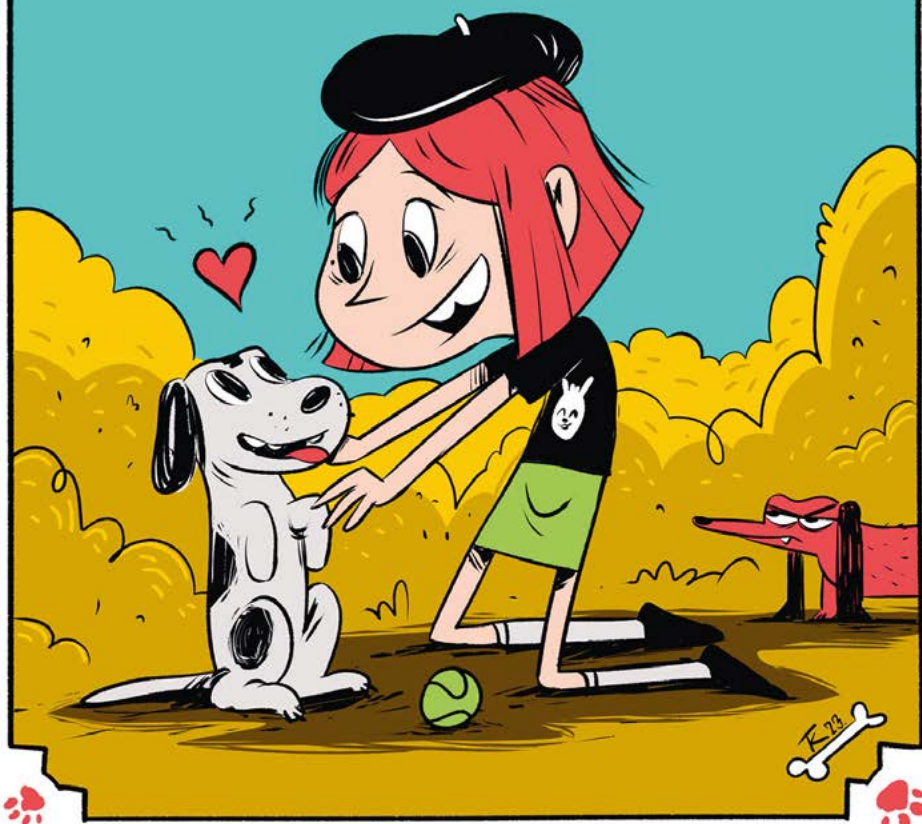

ZA VŠECHNÝ MUŽE PES

— TEREZA & ZORA KOPECKÉ —

Za všechno může pes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza a Zora Kopecké

Za všechno může pes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

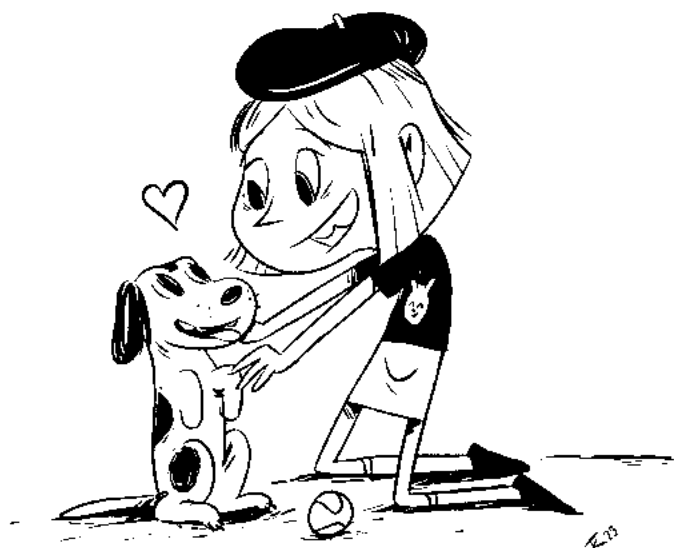
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZA VŠECHNÝ MŮŽE PES

— TEREZA & ZORA KOPECKÉ —

1

Naše máma je milovnice zvířat a pokud se vůbec dívá na televizi, tak jediné na přírodopisné pořady. Už jsme zkoukli Nejmenší zvířata na světě, Nejbláznivější zvířata na světě, Zvířata And, Fauna chilské patagonie, Zvířata v barvách, Zvířecí stavitelé, Terapie psem, Kočky mluví, Hraboši v divočině, Tučňáci a jejich zamrzlý svět, Divočina pravěku, Hmyzí architekti, a mohla bych jmenovat určitě dvacet dalších. A nejenže se na zvířata ráda dívá, ona je dokonce kupuje! Nakupováním zvířat je doslova posedlá!

Náš táta říká, že by byl radši, kdyby byla posedlá nakupováním bot. Jenže boty má máma jedny na zimu a jedny na léto a s tím si prý dost dobře vystačí.

Představím vám tedy naši domácí faunu. Nejdéle u nás žije králík Paul, hned po něm se u nás zabydlela rybka bojovnice Modřina a morčata Will a Kate, k nimž nedávno přibyli dva dosud nepojmenovaní křečci. Ve velkém myšáriu žije myš Alžběta, které máma plánuje opatřit další myší společnost, aby se Bety necítila tak opuštěně. A ještě nesmím zapomenout na potkana Plísňáka, suchozemské želvy řecké Afroditu a Artemis a leguána Boba. Naposledy máma koupila několik akvarijních rybek, ale jejich chov posunula na úplně novou úroveň! Pořádila na ně speciální akvářko, co má nahoře květináč. Do něj zasadila bazalku a petrželku

a rostliny s rybkami si takhle výhodně vegetují. Bazalka s petrželkou se napájí rybí vodou a za odměnu ji svými kořeny rybám čistí. Boží, ne?

Nejen, že je u nás doma malá zoologická zahrada, ale taky hotová džungle rostlin všech tvarů, barev i velikostí. A protože je máma určitě naprosto šílená, ona ty kytky v jednom kuse množí, takže pro nás lidi nezbyvá v domě příliš mnoho místa. Kytky visí ze stropu, jsou jimi zabarikádovaná okna, bují na policích i skříňkách, zabírají místo v knihovně, plazí se po kuchyňské lince a i terárko s želvami je osázené tak vydatně, že Afrodita jednou vyšplhala po ibišku a přepadla z terária ven. Naštěstí zahučela na topení, které je asi patnáct centimetrů pod teráriem, ale stejně, čučela chudák tak vyjeveně, že jsem se bála o její duševní zdraví ještě měsíc!

Vůbec nejhorším obdobím v mém zatím dost krátkém životě byla mámina posedlost kaktusy a sukulenty. Ta se zrodila na velké výstavě v botanické zahradě Přírodovědecké fakulty (to je vysoká škola) v Praze, kde jsme mohli kaktusy i koupit. A protože jsme na výstavu jeli vlakem a tramvají a měli na zádech jenom batohy, dovedete si představit, kam jsme všechny ty velmi výhodně nakoupené, ostré, pichlavé kaktusy nacpali! Bodlinky z rukou jsme vyndávali ještě měsíce potom a batohy jsme museli vyhodit,

ty byly nepoužitelné. Ani Popelka by si s vybíráním trnů neporadila!

Táta si myslí, že má máma nějakou mánii. Že se zkrátka pořád musí do něčeho pouštět a vymýšlet všelijaké šílené projekty nehledě na následky. Mně to nevadí, protože je vidět, že to mámě dělá radost a když má máma co dělat, neřeší moje trojky ve škole a neprudí mě s tím, že bych měla být hodně vzdělaná, abych všemu na světě dobře rozuměla. Ať si koupí třeba velbloudí stádo a vyrábí velbloudí sýr, hlavně, že se drží dál od mojí žákovské!

Jediné, co si zatím máma neriskla domů pořídit, je pes. To ji ale v nejmenším neodradilo od nákupu psů pro jiné členy rodiny. Tak například babičce a dědovi koupila bernského salašnického psa, který z malé, rozkošné chlupaté kuličky vyrostl během pár týdnů ve zvíře velikosti skotského náhorního býka. Babička se z něj v jednom kuse psychicky hroutila, protože Kazu (tak se ten pes jmenoval) procházel jakousi psí pubertou a nejenže si neuvědomoval svou velikost a narážel do nábytku, ze kterého shazoval křehké předměty, ale také byl přesvědčený, že je stále malým štěnětem v malém těle a skákal na lidi a porážel je k zemi a taky na cizí psy, které rozšlapával a šikanoval svojí neohrabaností.

Tetě Leontýně pořídila máma po zkušenostech s berňákem Kazu jezevčíka. To byste neřekli, jak takový malý psík se zakrslýma nožičkama dokáže hrabat! Má tlapičky s drobnými prstíky jako kočka, ale jakmile zmerčí plot, jeho tlapky se promění v lopaty a v hrábě a v motyky a použítí se do hloubení tunelu, který začíná u tety Leontýny na zahradě a končí vprostřed sousedova pozemku. Nejednou se soused přiřítíl za tetou s jakýmsi válcem bláta v rukou a řval, ať si to *prase retardované* zavře do baráku, jinak že

mu příště k plotu nachystá past na lišky. A ten válec byl tetin Wiky, totálně uspokojený z práce, která se mu podařila, protože vytvořil zatím ten nejdelší tunel svého života. Problém byl, že strejda Cyril byl alergický na psí srst, a tak Wikyho doma zavřít nemohli.

Naše máma se ale vyznačuje jistou dávkou geniality, a tak tetě a strejdovi sehnala antialergickýho psa, který nemá srst (asi se jmenuje naháč) a Wikyho odvezla prababičce do Lhoty, protože má statek a tam si Wiky může hrabat, jak chce.

Zkrátka, jestli někdy potkáte naši mámu, tak nikdy nemluvte o psech! Stačí zmínka a za půl hodiny vám zvoní s chlupáčem (nebo naháčem) u dveří!

2

Další věc, která je pro naši mámu naprosto typická, je její životní heslo, že na světě neexistuje nic, co by se nedalo vyřešit. Vážně. Zeptejte se jí na cokoliv. Já jsem se jí ptala už na hromadu věcí, dokonce extrémně záluďných a ona pokaždé přišla s návrhem svého teoretického řešení.

Zaseklá noha barbíny v odpadu. Vyřešeno! Ptáče vypadlé z hnízda. Vyřešeno! Hladomor v Africe. Vyřešeno! Zapomenutý spodáry na škole v přírodě! Vyřešeno! Meteorit obřích rozměrů blížící se přímo k Zemi! Vyřešeno! Cibule v rizotu. Vyřešeno!

A tak, když jsem začala mít problémy s imunitou a byla jsem pořád nemocná, máma se rozhodla, že i moje nedostatečná obrana proti infekcím půjde vyřešit. Usadila se k počítači a projížděla na netu různé stránky zaměřené na dětskou imunitu. Táta byl toho názoru, aby se poradila raději s doktorem. Třeba existují nějaké prášky, vitamíny, spreje! Na netu je přece tolik blbostí! Jak dokáže máma odlišit odbornou radu od ptákoviny? Prý: „To do ní budeš cpát cibulový šlupky s vrbovým listím a zařikávat ji před nemocemi? Nebo jí stříhat vlasy a pálit je nad sporákem za mumlání zaklínadel?“

Jenže máma si vedla svou. Řekla, že internet není čarodějná kniha a že se tam náhodou dá najít pár dobrých rad. A ať do toho táta nemluví, protože není matka a nemá ty

pravé instinkty. Načež se táta urazil a řekl, že ještěže není matka a zavřel se v obýváku s novým vydáním zákoníku práce. A já byla dost nejistá a trochu jsem se začala bát všeho, co budu muset v rámci řešení své nedostatečné imunity vydržet.

Naštěstí se všechny obavy ukázaly jako totálně liché, protože máma do mě necpala ani cibulové slupky, ani mě nezaklínala. Ona totiž přinesla domů psa! PSA! Tak nakonec i u nás došlo na její mánii. Ale jestli nechápete, jak imunita a pes spolu souvisejí, tak já vám to povím. Máma si vygooglila nějakou studii, že děti, které žijí v domácnosti se psem, mají lepší imunitu a mnohem méně dýchacích obtíží. („0 padesát procent nižší riziko vzniku alergií!“ hulákala máma na tátu, když se praštil do čela a brblal, že je máma blázen a ať si kupuje psy svému příbuzenstvu, ale doma ať tyhle projevy šílenství nezavádí.)

Ale já jsem si to pro jistotu taky vygooglila a máma měla pravdu! Děti vyrůstající se psy jsou prokazatelně zdravější! Ha!

A táta řekl, že je máma jako buldozer, který si razí cestu přes překážky a je jí jedno, že u toho za sebou zanechává sutiny, které pak on musí odklízet. Máma se tomu zasmála a řekla, že není problému, který by nedokázala vyřešit.

A pak chytla psa, který během jejich hádky očůral celou naši obývacovou rostlinnou džungli a vytáhl z květináče máminu vzácnou monsteru i s kořeny, aby z nich rozmetal hlínu po celém pokoji.

„Fuj, to se nedělá, ňuňánku náš milovatej!“

3

Po všech těch zkušenostech se psy ve štěněcím věku, které máma kdy komu darovala, se tentokrát rozhodla pořídit psa pravděpodobně až z druhé ruky. „Přeskočíme fázi počůrávání koberců a pubertální likvidace nábytku,“ řekla a zvedla do vzduchu malého psíka s hlínou u huby, který se pokoušel z jejího sevření vymanit vlnivě švihovými pohyby, asi jako pstruh, který se snaží odmrsknout z rybářových rukou zpátky do vody.

„Dospělý pes je už naučený chodit čůrat ven,“ (táta při těch slovech střelil pohledem na občůrané květináče) „a už je dost moudrý, aby si hrál s kostí a ne s nohou od stolu nebo péřovým polštářem.“

„A kolik mu je?“ zeptal se táta.

Máma psa položila na zem a oprášila si světlé chlupy z rukou. „No, prý něco mezi šesti až devíti lety,“ odpověděla.

Pes se rozeběhl směrem ke mně a skočil mi na nohy. Stál opřený předními packami o moje kolena a zíral mi do očí. Pak několikrát štěkl a povyskočil. Vzala jsem ho do náruče jako miminko. „Hele! On chtěl pochovat!“ volala jsem na naše, ale ti mě nevnímali, protože se zuřivě hádali o to, jestli máma blázen je a nebo není a jestli má šílenství zděděné po své matce, mojí babičce a nebo po svém otci, mém dědečkovi. Táta namítal, že pes není křeček a že si nemůžeme pořizovat

zvířata na základě aktuálního vzplanutí a máma zase prskala, co že je to za otce, když svému dítěti nedopřeje ani zdravotní pomůcku, která mu zlepší imunitu a táta na to, že pes není pomůcka, ale živý tvor, který chce třikrát denně chodit ven a že jsme teda skončili s cestováním, protože pes nás přiková k baráku a už nikdy, nikdy se nehne z místa!

Držela jsem psa a šeptala mu do ucha, že ta paní s hnědými, trochu rozčuchanými vlasy, která tolik máchá rukama, je moje máma a ten pán s velkým nosem, co se naopak téměř nehýbe a mračí se, je můj táta a když už nás oba přestalo bavit moje rodiče poslouchat, šla jsem psovi představit svůj pokojíček.

Se psem v náručí jsem vyšla do patra, zaplula jsem do pokoje a zavřela za námi dveře, protože z obývacího se teď ozývala slova jako červi, tasemnice, drahá veterinární péče a další. Táta měl očividně strach, že nás pes nakazí škarkavkami a my budeme muset pojídat takové ty odčervovací pasty a tablety, abychom parazity vypudili z těla. Ta představa byla teda fakt nechutná!

Pes se v mém pokoji okamžitě osmělil a vystartoval z náručí skokem na zem. Začal šmejdít čumákem po koberci a vypadal jako vysavač. Jakmile dočetl informace z koberce, vrhl se na linoleum, na nohy skříní, stolu a dalšího nábytku

a aniž jsem stihla včas zasáhnout, zasáhl on jednu nohu od křesla proudem čůrání.

„Fuj! To nesmíš!“ vykřikla jsem. V samém rozčilení jsem hrábla do koše se špinavým prádlem a jedním ze svých triček jsem žlutou loužičku roztékající se po linoleu bleskurychle utřela.

„Ble, to smrdí!“ zašklebila jsem se na tričko a s odporem jej hodila do odpadkového koše. Budu ho muset později pro-
pašovat do popelnice, nebo se máma pomine.

Pes byl zjevně nervózní. Ještě aby ne! Máma ho nejspíš našla v útulku, kde byl zvyklý, kde cítil známé pachy a byl zavřený v prťavé kleci. A najednou šup, někdo ho vezme, zavře do auta, kodrcá se s ním bůh ví kam k lesu (my máme totiž dům u lesa) a nakonec se chudák malý ocitne v baráku o šesti pokojích, s hromadou kytek a malou zoologickou zahradou a dvěma hulákajícími dospěláky, co mají být jeho noví páníčci!

A tak jsem udělala to, co pomáhá v podobných situacích mně. Když jsem nervózní, začnu si hrát. To mi připomene dobu, kdy jsem byla mnohem mladší a kdy všechno kolem mě bylo v pořádku. (Vážně to funguje! Zkuste to taky! Až budete nervní třeba z hudebního vystoupení nebo z písemky, začněte si s něčím hrát. Uvidíte, že se rázem

dostaví ten uklidňující pocit, že je o vás dokonale postaráno a všechno je v naprostém pořádku.)

A proto jsem přiskočila k truhle s hračkami, vyhrabošila jsem míček a psovi ho nabídla. Bylo divné o něm přemýšlet jako o „psovi“, ale nikdo mi vlastně neřekl, jak se jmenuje, ani co je to za rasu.

Psovi se míček zamlouval. Vzal ho do tlamy a odběhl s ním pod psací stůl, kde se s ním žvýkáním seznamoval.

Jakmile byl pes zaměstnaný, posadila jsem se k počítači a naklikla google.

Pes malý bílý hnědé fleky, zadala jsem do vyhledávacího okna a klikla na výběr obrázků. Projela jsem několik fotografií rozličných plemen, nakoukla pod stůl, abych porovнала výsledky s realitou, ale žádný se tomu našemu občůrávači nepodobal. A tak jsem si vzala mobil, našla aplikaci na vyhledávání podle obrázku, namířila jsem na psa foťák a vyfotila ho. *Morče domácí* vyskočil na mě výsledek. „To je ta technika!“ postěžovala jsem si jako máma a dala mobil pryč.

„Prý jsi morče, bobánku. No to je fuk,“ pokrčila jsem rameny směrem k psovi. „Komu záleží na rase? Jsi prostě pes a já tě už teď mega miluju!“

Zalezla jsem pod stůl a psa i s míčkem v tlamě si usadila do klína. Chvilí jsem ho hladila po zádech a počítala hnědé